

PETER JAMES

KUOLEMA
SOVITTA
KRUUNUA

DOCENDO

ROY
GRACE

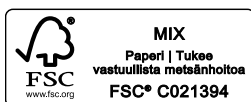
KUOLEMA SOVITTAA KRUUNUA

PETER JAMES

KUOLEMA
SOVITTAA
KRUUNUA

Englannin kielestä suomentanut Robi Vuokko

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuperäisteos

The Hawk is Dead

Copyright © Really Scary Books / Peter James 2025

Suomenkielinen laitos

© Docendo, 2026

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

www.docendo.fi

Suomennos: Robi Vuokko

Kansi: Timo Numminen

Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-616-4

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Tämä romaani on omistettu kuningatar Camillan *The Queen's Reading Room* -hyväntekeväisyysjärjestölle ja kaikelle sille työlle, jota järjestö tekee kirjallisuuden hyväksi.

*

KIRJAILIJAN TERVEISET

Vaikka kuningas ja kuningatar esiintyvät kirjassa itsenään, kaikki heidän sanansa ovat omasta kynästäni. Kuningashuoneen henkilökunnan tittelit ja tehtävät ovat oikeita, mutta hahmot ovat täysin fiktiivisiä ja omia luomuksiani.

1

MAANANTAI 20. MARRASKUUTA 2023

Niin kuin moni muukin asia maailmassa, oli täysin näkökulmasta kiinni, oliko tunnelin eteläinen suu sisään- vai uloskäynti. Nyt kun mies katseli sitä kiväärin tähtäinristikon läpi, se oli ehdottomasti uloskäynti. Kolmen tunnin ja seitsemän minuutin kuluttua tunnelista ilmestyisi kuninkaallinen juna, joka matkaisi sadan kilometrin tuntinopeudella Lontoosta kohti Brightonin kaupunkia.

Mies hymyili. Hän hymyili niin kuin voi hymyillä vain sellainen, joka tietää jotain mitä kukaan muu ei. Tai jonka tietää hänen lisäksi vain kaksi muuta ihmistä.

Junan kyydissä olisi hänen majesteettinsa kuningatar Camilla seurueineen matkalla kahden päivän hyväntekeväisyysmatkalle Englannin etelärannikolle.

Sää oli ollut miehelle suotuisa. Aamun sankan usvan peitossa hän oli pystynyt liikkumaan huomaamattomasti, piilottamaan moottoripyöränsä pusikkoon ja oli ollut asemassa, kun aurinko nousi kello 7.25. Aikaisemmilla käynneillään hän ei ollut nähnyt ketään. Ei koiranulkoiluttajia tai retkeilijöitä. Vehreä, rikkaruohojen ja karhunvatukkapensaiden peittämä kumpare, jolla mies nyt makasi pressun päällä, oli niin kaukana luonnonpuiston kävelyreiteistä, ettei tarvinnut pelätä tulevansa nähdyksi.

Miehen tehtäviin lukeutui jatkuva riskianalyysien tekeminen, mutta täällä hänen laskelmiensa mukaan suunnitelman suurin riskitekijä olisi ärsyttävä utelias rakki. Hänellä oli taskussa herkku-paloja, ihan vain varmuuden vuoksi. Valmistautuminen oli kaikki kaikessa. Kuten Abraham Lincoln kerran sanoi: *Jos minulle annetaan kuusi tuntia aikaa kaataa puu, käytän ensimmäiset neljä tuntia kirveen teroittamiseen.*

Sako TRG 42 -kivääri lepäsi haaratuen varassa, ja tukki oli miehen hartiaa vasten. Lippaassa oli viisi .338-kaliiperista, onttokärkistä

dumdum-luotia, jotka pirstoutuvat kohteeseen osuessaan. Hänen ei tarvitsisi ampua kuin yksi, mutta hämäyksen vuoksi hän ampuisi kaksi. Tieto siitä, että ylimääräistä luoteja oli peräti kolme, rauhoitti miestä, ja tähdätäkseen tarkasti yli 300 metrin etäisyydeltä hänen oli oltava rauhallinen. Todella rauhallinen.

Mies katsoi taas tähtäimestä. Rautatietunnelin tummaa suuta reunusti likainen punatiiliseinämä, joka työntyi esiin kukkulan kyljestä. Seinämän vieressä oli portaat matalalle tasanteelle ja huoltohissille, jolla henkilökunta pääsi tunnelin yllä kohoavalle kummulle ja sen lähellä kaartuvalle pienelle maalaistielle.

Tähtäimestä näkyi kaikki, mitä oli tarpeen. Se oli niin tarkka, että sen läpi olisi voinut lukea vaikka rannekellon näyttöä.

Usva oli noussut. Mies olisi mielellään noussut jaloittelemaan, mutta se olisi typerä teko, koska maastokuvio toimi vain silloin, kun käyttäjä pysyi paikoillaan, ja hän oli suunnitellut tätä niin kauan, ettei halunnut ottaa turhia riskejä. Hänen olisi pitänyt myös päästä vessaan, mutta vaihtoehtojen puutteessa hänen oli kaivettava tyhjä kahden litran Diet Coke -pullo repustaan ja virtsattava siihen. Kun homma oli hoidettu, hän kiersi korkin kiinni ja siirsi pullon sivuun. Hän laittaisi sen vasta myöhemmin takaisin reppuun, koska hänen pitäisi ensin pakata aseensa osat sinne käytön jälkeen.

Mies avasi termospullon, otti huikan tarkasti säännösteltyä kahvia ja katseli, kun aamujuna täynnä työmatkalaisia Brightonista Lontooseen katosi tunnelin pimeyteen. Muutaman minuutin päästä tunnelista ilmestyisi juna, joka oli matkalla Lontoosta Brightoniin. Mies otti mukavamman asennon ja kokeili kiväärillä tähtäämistä. Hänellä oli täydellinen näkymä junan vasemman kyljen ikkunoihin. Siinä vauhdissa, jolla junat liikkuvat, hän ei voisi mitenkään tähdätä tarkasti.

Mutta kuninkaallinen juna, jonka oli määrä saapua 10.32, ei liikkuisi silloin laisinkaan.

Oli ironista, että mies oli palkattu suojelemaan kuningatarta. Se oli hänen päivätyönsä.

Tänään hänellä oli kuitenkin vapaapäivä.

2

MAANANTAI 20. MARRASKUUTA 2023

Camilla, jolla oli yllään pusero, villatakki ja farkut, istui Clarence Housen aamiaishuoneen mahonkipöydän ääressä, seurallisen etäisyyden päässä pukuun sonnustautuneesta aviomiehestään. Kuningattaren kaksi jackrussellinterrieriä istuivat hänen jalkojensa juuressa ja odottivat kärsivällisesti, että hän söisi puuronsa loppuun.

Kuningas oli koko aamiaisen ajan istunut keskittyneen näköisenä ja mutissut hiljaa itsekseen. Hän söi mysliä, kuivattuja hedelmiä ja hunajaa ja kirjoitteli muistilehtiönsä jotain, mikä Camillan mielestä näytti lähinnä arabialaiselta kirjoitukselta.

Kuningatar hymyili koirilleen ja kuiskasi: "Luulitteko, että unohdin teidät?"

Bethin ja Bluebellin korvat värähtivät. Ne katsoivat häntä entistä innokkaammin.

Camilla rakasti kauniita koiriaan, jotka oli adoptoinut Battersean koiratarhalta, ja tiesi, että nekin rakastivat häntä, ainakin silloin, kun hän muisti antaa niille niiden päivittäiset herkkupalat. Camilla mursi paahtoleivästä kaksi pientä palaa ja livautti ne pöydän alle. Ne katosivat hetkessä.

"Näin tuon!" kuningas moitti ja kohotti kulmaansa paheksuvasti, mutta hymy hänen huulillaan oli kaikkea muuta kuin paheksuva.

"Pikku palat vain!" Camilla naurahti. "Mitä sinulla on työn alla?"

"Pidän lounasaikaan puheen Lancaster Housen ilmastokonferenssissa. Puhun biodiversiteetistä valtionpäämiehille ja yritysjohdajille. Yritän puhua mahdollisimman monella kielellä lukematta muistiinpanoja."

Camilla hymyili. "Rohkeaa."

Kuningas katsahti salin seinää ja vaikutti hetken ajan poissaolevalta. Sitten hän kääntyi katsomaan vaimoaan. "Miltä sinun päiväsi näyttää?"

"Aloitan etelärannikon hoivakotikiertueen tänään. Menen junalla Brightonin – käyn aamulla Martletin hoivakodissa. Sitten iltapäivällä vierailen lasten hoivakodissa ja illalla menen katsomaan teatteria, Hugh Bonneville esiintyy Chichesterin näyttämöllä. Olen yötä junassa ja käyn huomenna aamulla vielä muutamassa hoivakodissa. Sitten lennän helikopterilla Bristoliin, jossa pidän puheen SafeLivesin tapahtumassa."

"Se perheväkivallan uhrien säätiö?"

"Niin. Tärkeää työtä."

Kuningas vilkaisi taas seinää, kurtisti kulmiaan ja huusi sitten kovaan ääneen: "Gordon!"

Tyylikkäästi pukeutunut hovimestari astui sisään. "Niin, teidän majesteettinne?" hän sanoi.

Kuningas osoitti tyhjää seinää. "Missä Landseerin maalaus on? Pidän siitä kovasti. Miksei se ole paikallaan?"

"Kuninkaallisen kokoelman hoitajat ovat varmaankin vieneet sen puhdistettavaksi, mutta voin varmistaa asian."

"Olin kompastua yhteen heidän työntekijäänsä, kun tulin aamiaiselle tänään", kuningatar sanoi. "Hän makasi lattialla portaiden juurella ja näpersi taulun reunaa."

"Olen todella pahoillani, voin selvittää asian."

Camilla pudisti päätään. "Ei tarvitse, hän teki varmasti hyvää ja tarpeellista työtä."

Hovimestari poistui, ja kuningas Charles kysyi vaimoltaan: "Onhan Peregrine lähdössä mukaan kiertueelle?"

Sir Peregrine Greaves, kuningasparin yksityissihteeri, oli yksi kuningashuoneen pitkäaikaisimmista työntekijöistä.

"Haluat, että hän on matkassa turvanani, niinkö?" Camilla hymyili kiusoittelevasti.

"Kultaseni, hän on huolissaan siitä, että se mielenosoitus – se monarkianvastainen ei-minun-kuninkaani, mikä lie – aiheuttaa hankaluuksia matkallesi. Hän tulee mukaan Brightonin varmistamaan, ettei niin käy."

"Peregrinelle pitäisi antaa miekka. Se olisi varmasti hyödyllisempi kuin ne Glockit, joita kuninkaalliset turvamiehet kantavat."

Kuningas katsoi vaimoaan eikä ollut aivan varma, vitsailiko tämä vai ei. ”Kyllähän sinä tiedät, että Peregrine tekee kaikkensa, että pysymme turvassa.”

Camilla voiteli leivän, josta oli antanut palan koirille. ”Tiedän, mutta...” Hän epäröi.

”Mutta mitä?” kuningas kysyi.

”Tiedän, että hän tarkoittaa hyvää, mutta joskus hän tuntuu hie-
man ylisuojelevalta. Hän yritti eilen – todella kovasti – ylipuhua
minut perumaan koko kiertueen. Sanoin, etten missään nimessä
peru. Aikatauluni on niin tiukka, että kiertue voitaisiin tehdä uudel-
leen vasta puolen vuoden kuluttua.”

”Ymmärrän” kuningas sanoi.

”Juttelin myös pitkään Tommyn kanssa. Hän oli sitä mieltä, että
minun on pidettävä puoleni. Mielenosoittajat eivät minua pysäytä.”

Tommy eli kenraalimajuri Sir Tommy Magellan-Lacey, hovi-
talouden päällikkö, oli myös ollut pitkään hovin palveluksessa.
Kuningas ja kuningatar pitivät hänestä ja luottivat häneen ehdotto-
masti. Varoitus siitä, mitä kuningatar voisi Brightonin asemalla koh-
data, oli tullut häneltä, koska hän oli saanut tietoja Suur-Lontoon
poliisilaitoksen erikoisturvayksiköltä RaSPilta, jonka tehtävänä oli
hoitaa kuningasperheen suojelu, kuin myös Scotland Yardin terro-
risminvastaiselta yksiköltä.

Kuningas nyökkäsi. ”Mitä ikinä teetkin, haluan vain, että pysyt
turvassa.”

Kuningatar nousi, käveli miehensä luo ja suuteli hänen otsaansa.
”Pysyn, sen voin luvata. Juna on turvallisempi kuin se pahuksen
helikopteri.”

3

MAANANTAI 20. MARRASKUUTA 2023

Rikosylikomisario Roy Grace oli täysin selvillä ilmaston lämpenemisen vaikutuksista, toisin kuin jotkut skeptiset kollegansa. Isyys oli saanut hänet havahtumaan vastuuseen, joka hänen omalla sukupolvellaan oli maailmasta, sillä päivä päivältä maailma oli yhä pahemmassa vaarassa – ja päivä päivältä se oli myös vaarallisempi.

Roy istui työpöytänsä ääressä kahdeksalta kylmänä mutta aurinkoisena maanantaiaamuna vietettyään onnellisen viikonlopun vaimonsa Cleon ja lastensa Noahin ja Mollyn kanssa. Viimeiset vuodet Royn yksityiselämässä olivat olleet vaikeita – hänelle oli selvinnyt, että hänen kauan kadoksissa ollut vaimonsa Sandy oli tehnyt itsemurhan Münchenissä Saksassa ja jättänyt jälkeensä heidän poikansa Brunon, jonka olemassaolosta Sandy ei ollut koskaan kertonut Roylle mitään.

Bruno, itsepintainen yksitoistavuotias, oli muuttanut asumaan Royn ja Cleon luokse. Mutta juuri kun heille alkoi muodostua hyvä suhde poikaan, Bruno jäi auton alle tietä ylittäessään.

Roysta oli viimein alkanut tuntua, että tapahtuneen kanssa oli mahdollista elää – ainakin niin hyvin kuin kukaan voisi – ja hän koki löytäneensä elämäänsä tasapainon. Cleokin oli saanut elämänsä tasapainottumaan, vaikka Brunon kuoleman jälkeen hän olikin melkein lopettanut työnsä ruumishuoneella, koska ei ollut kestänyt katsoa ruumishuoneelle tuotavia lapsia. Nyt hän vietti aikaansa Noahin ja Mollyn sekä perheen koirien Humphreyn ja Kylan kanssa ja oli lisäksi liittynyt kansainvälisen kirjoja lahjoittavan hyväntekeväisyysjärjestön Book Aidin paikalliseksi koordinaattoriksi ja nautti siitä valtavasti. Roy oli onnellinen, että hyväntekeväisyystyö toi hänen vaimolleen iloa ja tasapainotti ruumishuoneen ankeaa arkea.

Royn yksityiselämän tasapaino alkoi pikkuhiljaa palautua, mutta sellaista riemua ei suotu Sussexin poliisin päämajassa.

Puukotukset olivat yleistyneet Brightonin ja Hoven alueella, ja niistä oli tulossa todellinen ongelma myös Hastingsissa, Crawleyssa ja monessa muussakin Sussexin kaupungissa. Vielä kymmenen vuotta aikaisemmin koko kreivikunnassa oli tapahtunut keskimäärin kaksitoista murhaa vuodessa, mutta Lontoosta koko maahan levinneen puukkokulttuurin ja nuorison keskuudessa rehottavan huumekaupan takia murhatapaukset olivat yleistyneet.

Ja vaikka heidän kotoisa kreivikuntansa olikin monella tapaa vielä turvallinen, maailma oli täynnä vaaranpaikkoja sekä Englannissa että ulkomailla. Venäjä, Kiina, Korea, Afrikka ja jopa aikoihin luotettava Yhdysvallat olivat kaikki uhaksi. Joskus Roy toivoi, että voisi kutsua valtionpäämiehet samaan paikkaan, lyödä heidän päänsä yhteen ja sanoa, että sodan ja vihan sijaan heidän pitäisi keskittyä arvostamaan tätä kaunista planeettaa.

Roy oli synnynnäinen optimisti ja muisteli usein sitä, mitä hänen isänsä Jack oli sanonut saatuaan diagnoosin syövästä, joka lopulta koitui kuolemaksi: *Elämä ei ehkä ole yhtä juhlaa, mutta tanssitaan vielä, kun voimme.*

Lauseesta oli tullut Roylelle mantra niihin hetkiin, kun elämä oli vaikeaa. Hänen optimisminsa oli silti koetuksella aivan liian usein. Etenkin silloin kun hänen piti vastata työpuhelimeen keskellä yötä, kuulla taas jostakin karmivasta rikoksesta ja murehtia rikospaikalla ihmiskunnan kamaluutta.

Yksi hänen viimeisimmistä tapauksistaan oli ollut juuri sellainen. Operaatio Spottiswood. 48-vuotias Lisa Dent, oli puukottanut hengiltä 78-vuotiaan äitinsä ja 51-vuotiaan sisarensa Maryn. Lisa Dent oli haudannut äitinsä betoniin ja muurannut siskon ruumiin takan tiiliseinään. Perheelle ja naapureille hän oli kertonut heidän muuttaneen Uuteen-Seelantiin Maryn uuden aviomiehen luokse. Finanssitutkija Emily Denyer oli merkittävä osa rikoksen ratkaisua. Lisa Dent oli töissä ruokakaupan kassalla mutta alkoi viettää huomattavasti palkkatasonsa ylittävää elämää äidin ja sisaren kuoleman jälkeen.

Roy hörppäsi kahvia ja soitti tiimissään työskentelevälle rikosylikonstaapeli Nichollille. Kun tämä vastasi, Roy sanoi: "Nick,

meidän pitäisi keskustella muutamasta operaatio Spottiswoodin yksityiskohdasta – voisitko tulla käymään toimistolla, kun ehdit?”

”Ihan milloin sinulle sopii, pomo. Tiedän, että sinulla on kiireitä – niin kuin on minullakin, koska olen turvaamassa kuningattaren vierailua Brightoniiin. Teemme juuri turvatarkastusta Martletin hoitokodissa, jonne kuningattaren pitäisi saapua kello 11.15. Sinä-hän olet tutkinnanjohtajana Operaatio Lippulaivassa.”

Operaatio Lippulaiva oli kuningattaren Sussexin kiertueen suo-jeluoperaation nimi.

”Olenhan minä. Onko Martletissa kaikki hyvin? Onko mielen-soittajia näkynyt?”

”Ei tähän mennessä. Toivottavasti heitä ei myöskään ilmesty, kun hänen majesteettinsa saapuu. Onko sinulla tietoja mielenosoitta-jista?”

”Minulla oli äsken tapaaminen päällikön kanssa”, Grace sanoi. ”Tietojemme mukaan Brightonin asemalle kerääntyy pieni joukko mielenosoittajia, jotka pysyttelevät aidatun alueen ulkopuolella. Yleinen ilmapiiiri on kuitenkin positiivinen.” Hän hymyili kuivasti. ”Mutta no, *prepare for trouble, make it double*. Jos ongelmia on tulossa, niitä tulee usein tuplana!”

”En tiennytkään, että pidät Pokémonista.”

”Kun on pieniä lapsia, sitä oppii kaikkea uutta joka päivä.”

”Se on totta!”

”Kuninkaallinen juna lähtee Brightonista 12.30 kohti Arundelia, minkä jälkeen hänen majesteettinsa turvallisuudesta vastaa län-tinen poliisiosasto – onko sinulla sen jälkeen vielä kuninkaallisia tehtäviä?”

”Ei, voin tulla käymään sitten. Jos sopii.”

”Sopii, mikäli kaikki sujuu suunnitelmien mukaisesti.”

”Niin, ja meidän tiedämme, miten käy niille, jotka ovat liian luottavaisia, vai mitä!” Nick kiusoitteli toistamalla Royn suosimaa sanontaa.

”Niin, Nick, huonostihan siinä käy. Olet selvästi kuunnellut ja oppinut!”

”Olen aina haukkana!” Nick Nicholl vastasi.

4

MAANANTAI 20. MARRASKUUTA 2023

Stan Briggs oli mies, jolla oli paljon aihetta ylpeyteen. Kaljuuntuva ja silmälasipäinen Stan näytti kaikkien suosikkisedältä, mutta tänään hän oli surullinen. Hän oli toiminut veturinkuljettajana kolmekymmentäseitsemän vuotta – viimeiset kaksikymmentä vuotta Lontoon ja Brightonin välisellä reitillä – ja oli viimein päättänyt jäädä eläkkeelle tulevana jouluna, johon oli enää hieman yli kuukausi aikaa.

Vaimo oli kerta toisensa jälkeen muistuttanut, että Stan oli jo ylittänyt tavallisen eläkeiän. Stan oli kerta toisensa jälkeen vastannut, että jos valitsee työn, jota rakastaa, ei tee päivääkään töitä. Ja hän todella rakasti työtään, joka oli ollut hänen unelma-ammattinsa aina lapsuudesta asti.

Ainoa lohtu eläkkeelle jäämisessä olisi se, että Briggs saisi viettää enemmän aikaa harrastuksensa – todellisen intohimonsa – kirjekyyhkysten parissa. Myös edesmennyt kuningatar Elisabet rakasti kirjekyyhkyjä, ja Stanilla oli ollut kunnia olla mukana kuningattaren junamatkalla kahdella Sussexin vierailulla, viimeksi vuonna 2013.

Ensimmäisellä kerralla vuonna 1988 Briggs oli istunut kuljettajan vieressä ja opetellut ajamaan junaa niin arvokkaasti kuin kunnia-tehtävä edellytti. Pikajunat kulkivat 140 kilometrin tuntinopeudella, mutta kuninkaallisten matkustajien mukavuuden vuoksi tätä junaa ei saanut ajaa yli 110 kilometrin tuntinopeudella.

Kuninkaallista junaa veti luokan 67 dieselveturi, joka oli maalattu viininpunaiseksi juuri oikealla kuninkaallisella viininpunaisen sävyllä. Junan perässä oli toinen veturi siltä varalta, että juna joutuisi peruuttamaan. Kuninkaallisia vetureja oli yhteensä kolme, joista yksi oli aina varalla. Vanhemmat veturit olivat *Royal Sovereign*, numero 67006, ja *Queen's Messenger*, numero 67005. Kuningatar Elisabet oli nimennyt uusimman veturin, numeron 67029, *Royal*

Diamondiksi vuonna 2007 timanttihääpäivänsä kunniaksi. Kaikki kolme veturia kulkivat kuningas Charlesin aloitteesta ympäristöystävällisellä biodieselillä, jota valmistettiin kasviöljystä.

Tänä maanantaiaamuna, kun Briggs oli uskonut saapuvansa aivan tavalliseen työvuoroon ajamaan junaa Lontoosta Brightoniin, hän olikin saanut tietää, että kuljettaisi kuninkaallista junaa, jonka kyydissä istuisi kuningatar Camilla seurueineen. Keulassa kulkisi *Royal Diamond*.

Kuninkaallisen junan veturinkuljettajille ei turvallisuussyistä kerrottu työtehtävistä etukäteen. Heille kerrottiin vasta, kun he saapuivat töihin.

Stan hymyili apeasti, kun ajatteli turvallisuutta ja sitä, miten asiat olivat taloudellisten leikkausten takia muuttuneet. Kun hän oli ensimmäistä kertaa ollut kuninkaallisen junan kyydissä harjoittelijana, jokaisella rautatiesillalla Lontoon Victoriasta Brightoniin asti oli vartioinut poliisipartio ja junan kyydissä oli ollut erikoisturvyksikön henkivartijoita.

Stan piti uudesta kuningattaresta, ja kun esimies kertoi hänelle kuninkaallisesta matkasta, hän innostui, mutta samalla häntä hiukan hermostutti. Kuninkaallinen matka uran päätteeksi! Mikä kunnia ja etuoikeus. Toivottavasti kaikki menisi hyvin.

5

MAANANTAI 20. MARRASKUUTA 2023

Kuningas kannatti kuninkaallisen junan käyttöä ympäristösyistä, mutta kuningatar Camilla suosi junaa vielä enemmän kuin miehensä – erityisesti siksi, ettei juuri pitänyt helikoptereista.

Kruunun tiukkapipoisimmat kirstunvartijat olivat sitä mieltä, että junasta pitäisi hankkiutua eroon. He vetosivat siihen, miten paljon resursseja kolmen veturin ja yhdeksän vaunun kunnossapitoon upposi suhteessa siihen, kuinka harvoin kuninkaallista junaa käytettiin, etenkin kun kuluja vertasi ilma- ja vesiteitse matkustamiseen. He kutsuivat junaa paheksuvasti Liikkuvaksi palatsiksi.

Nykyinen juna oli tosiasiassa kaukana palatsista. 1900-luvun alussa juna oli verhoiltu veluurilla ja kultakoristeilla niin ruhtinaallisesti, että se veti vertoja jopa Intian maharadžojen aarteille. Edesmenneen kuningattaren valtakauden 25-vuotisjuhlaan tehty uudistus vuonna 1977 pelkisti junan ilmettä huomattavasti. Aikoi-naan juna oli näyttänyt viiden tähden hotellilta, mutta uudistuksen myötä asennetut laminaattitasot ja avokadonvärinen kylpyhuone eivät olleet suloista retroa vaan näyttivät auttamatta vanhanaikaisilta eivätkä olisi varmasti saaneet edes kolmea tähteä Tripadvisorissa. Kuningasperheen jäsenillä ei tosin ollut tapana julkaista kuvia majoituksistaan sosiaaliseen mediaan. Ilmajousitetun kuninkaallisen vaunun sohva ja radan suuntaisesti sijoitetut sängyt takasivat sentään vaunun matkustajille mukavammat olot kuin tavallisessa junassa.

Kuningatar Camilla arvosti junaa siksi, että sen ansiosta hän pystyi matkustamaan muutamaksi päiväksi vierailuille ja yöpymään täydessä rauhassa joutumatta turvautumaan hotelleihin tai palamaan välillä Lontooseen. Sivuraiteelle pysäköitynä juna olisi myös jatkuvan poliisipartion ympäröimä.

Quentin Haigille, kuninkaallisen junan korkeimmalle virkamiehelle ja konduktöörille, juna oli koko universumin keskipiste,

ja hän oli äärimmäisen ylpeä siitä, miten hyvässä kunnossa se oli ennen matkan alkua. Hän oli erityisen tyytyväinen siitä, että juna oli nykyisen Walesin prinssin ja prinsessan suosima kulkuväline ja että kuningatar Camilla käytti junaa mielellään.

Quentin Haig oli perfektionisti, ja siksi hän oli tullut töihin Milton Keynesin varikkoalueelle kuudelta aamulla, kuten aina silloin kun junaa oli tarkoitus käyttää. Hän oli tarkastanut veturien puhtauden ulkopuolelta ja niiden vaunujen sisätilat, joissa kuningatar ja hänen seurueensa matkustaisivat. Kaiken piti olla tiptop. Tänäpäin käytössä oli seitsemän vaunua. Mikäli kuningas olisi matkustanut mukana oman seurueensa kanssa, käyttöön olisi otettu ainakin kahdeksan, ellei jopa kaikkia yhdeksää vaunua.

Sitten Quentin oli kulkenut käytävää pitkin jokaisen vaunun läpi. Ensimmäinen vaunu veturien perässä oli henkilökunnan huoneisto, jossa oli nukkumapaikat hänelle itselleen sekä rautatielaitoksen työntekijälle ja kolmelle mekaanikolle. Mekaanikkojen vastuulla oli junan elektroniikka, putkisto ja fyysinen kunto. Vaunun perässä sijaitsi henkilökunnan ruokala. Sen läpi kuljettiin hieman hienostuneemmin koristeltuun ja miellyttävämpään kuninkaalliseen ruokavaunuun, jonka perässä oli kuninkaallinen makuuvaunu ja kylpyhuone.

Sihteerin vaunun läpi pääsi kuninkaalliseen olohuonevaunuun, jonka perässä oli työpöydällä varusteltu toimistovaunu. Viimeiset vaunut olivat kuninkaallisen seurueen makuuvaunut, joissa matkustivat tänään Sir Peregrine Greavesin lisäksi kuningattaren oma sihteeri, kaksi kuningattaren seuralaista, kuningattaren pukija, viestintävastaava, kuningattaren adjutantti, kuninkaallinen lääkäri, kuninkaallisten matkojen virkailija, kuljettaja, hovimestari, kuningattaren kampaaja ja useampia erikoisturvayksikön poliiseja.

Kun Quentin astui vaunuihin, joita itse kuningatar käyttäisi, hän tarkisti jokaisen pienenkin yksityiskohdan ja kokeili jokaista valaisinta tarkistaakseen, toimivatko ne. Hän valutti vettä kuninkaalliseen kylpyammeeseen ja tarkasti, että vesi oli lämmintä ja kirkasta, ja veti kaikki seitsemän vessaa.

Viimein kello kahdeksalta juna ylitti Thamesin ja peruutti uudelleen sen yli tarkasti vartioidun Victorian aseman laiturille 9, joka oli varattu kuninkaallisten matkaa varten.

Kuninkaallinen seurue saapuisi 9.15, ja junan oli määrä lähteä liikkeelle 9.30. Quentin oli ylpeä siitä, että kaikkina näinä vuosina kun hän oli ollut vastuussa kuninkaallisen junan toiminnasta, juna ei ollut kertaakaan saapunut määränpäähensä yli neljäätoista minuuttia myöhässä eikä etuajassa sovitusta aikataulusta. Päivän kuljettajalle Stanley Briggsille oli kerrottu asiasta painokkaasti. Mies oli vannonut Quentin Haigille, että kaikki menisi tälläkin kertaa nappiin.

6

MAANANTAI 20. MARRASKUUTA 2023

Kuningatar Camilla oli viettänyt suuren osan lapsuudestaan Sussexissa Plumptonin kylässä, joka sijaitsi kahdentoista kilometrin päässä Brightonista, ja hän oli iloinen päästessään taas käymään seudulla, joka oli täynnä ihania muistoja.

Kuningattaren askel oli kevyt, kun hän nyt kauniina marraskuisena aamuna nousi junaan, vaikka hän tiesi, että seuraavat päivät olisivat henkisesti raskaita, sillä ohjelmassa oli vierailuja saattohoidossa olevien potilaiden luona. Mutta kuten aina, Camillan mieltä kevensi vanhemmilta peritty sinnikkyys. Isä oli taistellut toisessa maailmansodassa, ja hänet oli kahdesti palkittu urheudesta, ja äiti oli korkeasta syntyperästään huolimatta tehnyt ahkerasti töitä hyväntekeväisyysjärjestössä, joka auttoi vammaisia lapsia.

Monarkiaa oli monella tavalla nykyaikaistettu, ja myös kuningatar Camilla oli uudistanut perinteitä ja alkanut käyttää hovinaisista sanaa kuningattaren seuralainen. Tehtävä oli vastaavanlainen kuin hovinaisilla mutta ei yhtä muodollinen.

Kuningattaren seuralaiset tällä matkalla olivat pitkä ja elegantti paronitar Westwood, tuttavien kesken Tiny, joka oli naimisissa kuninkaan parhaan ystävän kanssa ja kantoi nyt Louis Vuittonin laukussa kuningattaren lounasta, sekä Lady Elena Trevelyan, joka oli niin kuningattaren kuin kuninkaankin hyvä ystävä ja luonteeltaan iloinen ja aurinkoinen. Heidän kanssaan oleskeluvaunussa kuningattaren seurueessa istui rauhallinen, tyylikkäästi pukeutunut Jayne Bennett, kuningattaren sihteeri ja luotettu neuvonantaja. Seurueeseen kuuluivat myös Sir Peregrine Greaves ja yksi erikoisturvayksikön henkivartijoista, pitkä, roteva ja hiljainen Jon Gilhall. Erikoisturvayksikön poliiseja oli myös junan muissa vaunuissa.

Siniseen pukuun pukeutunut Camilla istui edesmenneen kuningattaren pyynnöstä asennetun työpöydän ääressä ja teki viimeisiä

ROY GRACELLA ON KÄSISSÄÄN KOKO URANSA SUURIN TAPAUS – KESKELLÄ BUCKINGHAMIN PALATSI

Kun kuningatar Camillan kuninkaallinen juna suistuu raiteilta Claytonin tunnelissa ja hetkeä myöhemmin hovin yksityissihteeri ammutaan, koko Britannia uskoo kuningattaren olevan hengenvaarassa. Roy Grace ei kuitenkaan ole vakuuttunut. Mitä syvemmälle hän kaivautuu Buckinghamin palatsin kulissien taakse, sitä selvemmäksi käy, että joku hovin sisäpiirissä on valmis tekemään mitä tahansa pitääkseen salaisuuden piilossa.

Kun uusia uhreja alkaa ilmaantua ja epäilykset ulottuvat hovin korkeimmille tasoille, Grace joutuu kilpajuoksuun aikaa vastaan estääkseen seuraavan iskun – ennen kuin yksi monarkian suurimmista skandaaleista koskaan paljastuu.

Kuolema sovittaa kruunua on supersuosittu Roy Grace -sarjan 21. osa, täynnä mehukkaita skandaaleja ja petoksia suoraan brittihovin sisäpiiristä. Tosielämän kuningatar Camilla on Jamesin kirjojen fani, ja James on tehnyt kirjaa varten huikeaa taustatyötä luodakseen realistisen kuvan kuningasperheen arjesta.

ISBN 978-952-850-616-4

84.2

www.docendo.fi

